

ΣΟΝΕΤΤΑ

1

Οἱ κόσμοι οἱ μέσα κι οἱ ἔξω μου σωπᾶνε ἀλαφιασμένοι !
 Σὰν τὸ θολὸ χεινόπωρο καὶ τῆς καρδιᾶς μου ὁ πόνος·
 Καὶ βαρεῖα σέρεται ὁ ἀργὸς κι ὁ μαραζιάρης χρόνος,
 Ποῦ τ' ἀραχνόπεπλα πυκνὰ τοῦ πόθου μας ὑφαίνει.
 Μὰ λαγρόῃ, κι ἀπ' τὰ μικρὰ κι ἀπὸ τὰ πάθη ξένη,
 Προβάλε ἡ λύπη γέροντας, ὡς γέρνει ἐτιᾶς ὁ κλῶνος,
 Καὶ πιά δὲν εἶμαι ὁ ἄφιλος καὶ στὴν ἐρμιά μου μόνος,
 Μοῦ παραστέχει ἡ ἀδάκρυτη, μιὰν ὁμορφιά ταμένη.
 Καὶ μέσ' ἀπ' τὶς κακοκαιριὲς καὶ πέρ' ἀπὸ τὰ ξένα,
 Πὼς θάρθουν τὰ μαγιάπριλα ἡ λύπη ἂν δὲν ξανοίγει,
 Τὴν ὀλογάληνη ματιὰ γέρνει στὰ περασμένα.
 Κ' ἐκεῖθε ἡ ἀγάπη ἀπλώνεται καὶ μὲ τὴ λύπη σμίγει
 Κ' αἰώνιες ἀδερφές οἱ διό, λές, ξαναγίνονται ἓνα!
 Καὶ μένα σφίγγει ἡ ἀπαντοχὴ σφιχτά, καὶ δὲ μὲ πνίγει.

2

Στὸ λόφο ποῦ μᾶς ἄρξε νὰ μένουμε μονάχοι
 Κι ἡ σιγαλιὰ μᾶς χაῖδεuen ἀπαλινὰ τὰ μύχια,
 Τώρα τὰ ὄρνια μὲ βραχνὲς κραξιὲς κι ἀρπάγια νύχια,
 Κι ἄγρια τὸ θῦμα σπάραζαν, κι ἄγρια κρατοῦν ἀμάχη.
 Καὶ τῆς νοτιᾶς ἡ καταχνιά σέρεται ράχη ράχη,
 Κ' ἐκεῖ ποῦ σιάχνει στὴ σταχτιά πλαγιὰ Κυκλώπεια τείχια,
 Τὴν ξένουν οἱ ἀλαφρὲς πνοές, καὶ ξέφτια—πολυτρίχια—
 Κρεμύονται στὶς μαβιὲς κορφές, στὰ μολυβιά τὰ βράχια.
 Κ' ἔστρεψα ἀράθυμη ματιὰ, κι οἱ πίκρες τὴ βαραῖναν,
 Κι εἶδα τοῦ κάμπου τὰ χωριὰ ν' ἀχνίζονν μέσ' στὴν πάχνη,
 Καὶ γύρο ἀπ' τὸ πευκόδασο μοῦ νεῦαν καὶ σωπαῖναν
 Ἰσκιοὶ χλωμοί, οἱ παλῆς χαρὲς ποῦ χάριηκες μ' ἐμένα.
 Κ' ἔρμη ψυχὴ! σὰ μέλισσα ποῦ τὴν κρατᾷ ἡ ἀράχνη
 Στὸ δίχτυ, ὅμοια παράδερνες μέσα στὰ περασμένα.

Μιά σκύλα, ἡ ἔγνια μου ἡ στεγνή, ὀλονυχτὶς ἀλύχτα!

Καὶ μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα καὶ μὲ τὸ σύγκρουο τρόμο
Τὴν ἄκουγα, σὰν τὴ βουὴ τοῦ κόσμου, ἀπὸ τὸ δρόμο
Νὰ λέει—« Παράτα τὴ ζωὴ καὶ τὰ ὄμορφα ὅλα πνίχ' τα
Καὶ τῆς ἀγάπης τ' ὄνειρο νὰ τὸ σκεπάσει ἡ νύχτα.

Μὲ τάξαν ὁ καλόγερος κι ἡ σκλάβα κληρονόμο,
Ποὺ ἡ θέλησή τους κυβερνᾷ τὸν ἄγραφο τὸ νόμο
Κι ὀρίζει τὰ πρεπούμενα, ποὺ τόλμα ἂν θῆς καὶ ρίχ' τα! »—
Κι ἀφοῦ τὰ σκότη ἡ γλυκανηγὴ μὲ ἄσπρο φῶς χαράζει,

Καὶ σὰ λουφάζει ἡ ἔγνια μου, τότε στὰ μύλια νοιώθω
Πῶς κι ἄλλη μέρα θὰ διαβεῖ τὴν πίκρα τῆς νὰ στάξει·

Τὴν πίκρα ποὺ φαρμάκωσε καὶ προσδοκία καὶ πόθο,
Καὶ πνίγει τὸν ἐνθουσιασμό ψυχῆς, ποὺ σκλάβα σέρνει
Σὰν ἀλυσσίδες τ' ὄνειρο κι ὅσα ἡ ἀγάπη φέρνει.

13

NOVISSIMA VERBA.

Καθὼς ἡ λύπη καὶ ἡ νοτιά, σιγαλινὰ κι ἂν πάρει,

Θ' ἀκοῦν τὸ κῦμα ἀπόμακρα οἱ ἀνταριασμένοι κάβοι,

Ποὺ βαθυκίνητο ἡ νοτιά κι ἀπλόχωρο τὸ σκάβει
Τὰ σκότη κλώθοντας μαζί, ποὺ δὲν τὰ σκιοῦνε οἱ φάροι.

Κι οἱ πόθοι εἶναι σὰν κύματα σκληροῦ βοριά, κουρσάροι

Ποὺ μὲ βουὴ κι ὀρμὴ πηδοῦν στὸ ἀνύποπτο καράβι.

Κι ἀγκομαχοῦν οἱ ναῦτες του γιὰ νὰ μὴ πέσουν σκλάβοι
Καὶ τὸν ἀγῶνα τὸ βαρὺ φωτίζει τὸ φεγγάρι.

Μὰ τοῦ βοριά σὰν πέσει ἡ ὀρμὴ τὸ κῦμα θ' ἀπαλύνει,

Ὅ σάλος ὅμως τῆς νοτιάς μέγας καὶ στὴ γαλήνη.

Γι' αὐτὸ θαλασσινοῦ ἡ φωνή, στοῦ μισμοῦ τὴ φούρια,

Λέει στ' ὄνειρο, ποὺ βιαστικὸ τὴν ἄγκουρα σαλπάρει:

—Γέρο βοριὰν ἀρμένιζε καὶ νότο παλληκάρι!

Παλιὸ τὸν πόθο κρατάγε, τὴ λύπη σου καινούρια.